

Дъщеря ми, кой знае по какъв астрологически начин, изнамери някакви братовчеди (всеки човек, разбира се, е братовчед на някого), и почна да ходи с тях, щастлива, прещастлива. Майка ѝ, която по-рано държеше за нейното възпитание и поведение, сега не виждаше нищо. Малко ли такиви работи се случват? Животът пред очите на жена ми вече почна да се вижда като на филм. Тя всичко оправдаваше, всичко намираще за нормално — и злото и доброто.

И аз, господа съдии, видях, че всичко, което бях съградил, рухна, че останах в семейството си като чужденец и в душата ми кипна възмущение срещу това дяволско изобретение, което преобразява и разваля семействата. Защото не само моето беше заразено.

Тогава рекох да се боря срещу това зло. Написах статия, горчива и смела, против кинематографите. Никой вестник не иска да я помести. Щели, казваха ми по редакциите, да изгубят скъпо плащаните обявления за филмите.

Напечатаха я в един седмичен лист. Че като ме юрнаха — остави жена ми и дъщеря ми — срещу мене се нахвърляха писатели, писателчета, разни известни и неизвестни авторитети. Съсипаха ме.

Тогава, за да обърна внимание върху злото, което сполетя света, за да изкажа протеста си срещу унищожителите на семейството ми, за да предизвикам света да се заинтересува, аз